

Quan, dilluns 15, pocs minuts abans de les quatre, Albert Castellcir esperava, caminant amunt i avall amb pas frisós, davant la porta de Direcció, feia ostensible la seva impaciència, com si avisés de la tempesta que estava a punt de provocar. Uns instants abans, quan el conserge li havia obert la porta amb la mirada indiferent i un "hola" lacònic, ell s'havia posat als llavis el somriure equí que precedia, amb melosa falsa amabilitat, les seves habituals dentellades.

—Sóc l'Albert Castellcir, vinc a veure el Director; havíem quedat a les quatre. Sóc el president de l'Associació de Pares i Mares, jo...

A manera d'advertiment, i esperant una actitud submissa que no es produí, recalçà el seu càrrec. Però el conserge havia girat cua, sense dir-li ni un mot, com si tant li fes tot, per anar a anunciar-lo passadís enllà. Albert Castellcir va trobar una mica ofensiva l'actitud poc deferent del funcionari, que semblava que tingués feina per parlar. I allò va acabar d'encendre'l.

"Un pelacanyes que no deu cobrar ni una quarta part del que cobro jo i, com que és funcionari i té el lloc fix, es permet de fer-me aquest paperot! D'això també n'hauré de parlar, algun dia!", pensava. Irritat, no parava atenció als cartells d'avisos dels plafons, en els quals, si n'hagués sabut una mica, hauria pogut localitzar més de sis però menys de deu faltes d'ortografia elemental, que li haurien servit d'arma d'atac, també. Però com que això de les lletres no era el seu camp, va perdre's un argument contundent és contra aquella colla de ganduls que vivien com reis del "cuento".

"Fins ara —es deia sense parar de caminar—, fins que jo he arribat a la presidència de l'Associació de Pares i Mares: a partir d'avui sabran el pa que s'hi dona!"

La porta del despatx del Director es va obrir i, després de les salutacions formals, fou convidat a asseure's. Donà una ullada a la reunió (dos homes i dues dones que se'l miraven esbossant somriures tris-

cròniques urbanes

Crònica d'una setmana de lluita

FELIU VALLÈS

tos de compromís; "estan espatats", s'enorgullí, pensant, Albert Castellcir). I passà tot seguit a l'atac, sense donar-los temps de relaxar-se, mostrant la carta que havia rebut.

—I doncs... Què vol dir tot això de sancionar el meu fill Ricard...?

El to era aspre, tot i que els mots havien anat acompanyats del somriure més exageradament hipòcrita de què fou capaç, per anunciar la tensió.

—Ens sap greu, però hi ha coses que mereixen una resposta... Vostè comprendrà que les agressions físiques no es poden deixar passar.

I, tot seguit, ara un ara un altre, el director, la cap d'estudis i els altres dos professors que els acompanyaven, van passar a relatar un seguit de fets que l'Albert Castellcir amb prou feines si escoltava. Ell ja ho sabia que el seu fill i la seva colla eren una mica esvalotats, però trobava que això és propi de la joventut i que, al cap i a la fi, en aquest món sempre sobreviuen els forts, què carai!, i si havien donat algun mastegot a algú, doncs devia ser que se l'havien buscat. El fet que fos la quarta vegada tampoc no tenia massa importància, sobretot si es tenia en compte que els fets sempre s'havien produït al carrer, a la porta de l'Institut, i no pas dins del centre, per la qual cosa ells no tenien res a dir-hi.

—Sí, però els agredits sempre són alumnes del centre i ara una professora i tot...

—Oh! Però és que ella s'hi va posar

al mig i, és clar, ja se sap: eren dos i el que va fer tres va rebre... Ha! Ha!

—Potser sí, però és que sempre reben els mateixos i estomaquen els mateixos. I, a més, els vidres del cotxe de la professora —la cap d'estudis assenyala l'afectada, que assentia en silenci— van quedar trinxats. Això no és manera...

—No em dirà que no té assegurança, aquesta senyora...

La interpellada féu un gest per parlar, però callà.

—Aquest no és el cas. Creiem que el més important és fer adonar al seu fill i als de la seva colla que no es pot anar pel món repartint llenya...

—No n'hi ha per tant! Tinc entès que es van posar amb ells, perquè se'ls van mirar amb posat desafiant i, ja se sap, la gent jove té el seu caràcter i la sang calenta. No voldrà pas que ho aguanti tot!

—I com vol que se'ls mirin, si van amb aquesta pinta de pirates perdonavides, cridant i tabalejant amb empentes, les orelles plenes d'anelles, el cap afaitat i aquesta svàstica a l'esquena de la caçadora?

—Escolti, que no es pot discriminar ningú, perquè vagi vestit així o aixà... Que m'hi poso, jo, amb la seva forma de vestir?

L'ambient s'escalfava, a mesura que el to de l'Albert Castellcir s'anava fent més alt.

—Sigui com sigui, senyor Castellcir, el cas s'haurà de sancionar.

El director havia respirat fort, abans de dir allò que l'Albert Castellcir va prendre's com una amenaça.

—Què vol dir, això? —s'esverava, ara ja dret, Albert Castellcir—. No deu pas voler que jo pagui els vidres del cotxe de la mestra que s'hi va posar al mig? O és que potser insinua que volen castigar el meu fill?

—La veritat és que l'hem citat per fer-li saber que proposarem al Consell Escolar que el seu fill Ricard i els seus companys siguin sancionats una setmana sense assistir al centre.

—Però... però... Això és inaudit! Què volen que facin, una setmana a casa!

—Doncs, miri, almenys sabem que,

durant aquella setmana, no rebrà ningú, aquí. —Se li havia escapat de dir a la professora silenciosa que, un cop acabà de parlar, es penedí de la imprudència.

—Però això és negar-los el dret a l'educació!! Els posarà una denúncia per inconstitucionals i il·legals!

Albert Castellcir arrossegà la cadira per aixecar-se fent gestos exagerats i sortí ràpidament del despatx els reunits amb el cor petit i mil presagis de tempesta.

Conduïa cap a casa remugant de l'auto i ja planejava la venjança, que trigà uns pocs minuts a posar en marxa. Només arribar a casa, després de saludar el seu fill Ricard i la seva colla, que estaven ajaguts al sofà de la sala d'estar amb la música "xum-pà-xum-pà" fent retronir els vidres, agafà el telèfon mòbil i es tancà al wàter a repetir la consigna: "Dimarts al vespre a les 10 reunió de la Comissió de l'Associació de Pares i Mares per un afer urgent i molt greu. No hi pot faltar ningú." I no hi faltaren.

A les 10 en punt del dimarts 16, començaren la reunió i a les 10 i set minuts ja estaven tots d'acord: allò no podia ser. Els comentaris seguien tots una mateixa línia d'escandalitzada perplexitat: "No pot ser: han confós educar amb reprimir!", o bé: "Quina mena d'educadors són, aquests, que no saben afrontar un petit problema?", i també: "Estan acostumats a no fer res a no fer res i, a la més mínima, se la carreguen

els alumnes!". L'acord fou ràpid i unànim: "Hem de denunciar els fets", i el posaren en pràctica amb contundència.

Dimecres al matí, el Delegat d'Ensenyament i el president de l'APM, Albert Castellcir, es reuniren durant una hora i mitja per constatar les irregularitats que es produïen en els Instituts i acordaren passar a l'acció.

El dijous, després d'una complicada xarxa de connexions telefòniques, les pàgines dels dos diaris locals duïen dos titulars gairebé coincidents, perquè l'Albert Castellcir els havia dictat per telèfon i els periodistes havien obeït tan bé com havien sabut: "Campanya popular contra la repressió als Instituts", deia un. I l'altre: "Campanya popular contra la reacció als Instituts". Els subtítols coincidien en tots dos casos: "Associacions de Pares i Mares, Grups d'Alumnes i Sindicats de Professors rebutgen les actituds reaccionàries d'alguns Directors d'instituts de la comarca", i: "El Delegat d'Ensenyament garanteix la protecció als alumnes represaliats".

A l'interior de l'article, destacant en negreta les paraules del President de l'APM, s'anunciava la manifestació multitudinària de divendres 19 per aturar l'avenç de l'autoritarisme i per una educació Pública de qualitat, que aplegà uns centenars de persones amb pancartes i xiulets sota els balcons de la Delegació d'Ensenyament, a la mateixa hora

que el Delegat Comarcal es reunia amb el Director, la cap d'estudis i la professora dels vidres del cotxe, tot comminant-los, amb el soroll de fons del carrer, a restablir la pau escolar si no volien, en paraules de l'autoritat, "pagar-ho amb un expedient disciplinari que els pot valer el trasllat a Móra d'Ebre o a La Seu d'Urgell, vostès trien..."

El Delegat tingué l'amabilitat de facilitar-los la sortida pel carrer del darrere, mentre ell dialogava amb els manifestants, que acolliren amb "Visques" la notícia que tot s'havia acabat i que no es duria a terme cap sanció a cap alumne, "mentre jo sigui aquí!", acabà, per donar-se un bany de multitud i rebre l'ovació de les forces vives.

Mentre es produïen aquests actes cívics, a les portes de casa de la professora dels vidres del cotxe, algú hi pintava: "Aquí no s'acaba: n'hi haurà més!", motiu pel qual la dona presentà el dilluns 22 una baixa per depressió i demanà el trasllat on fos, cosa que fou interpretada, en conèixer-se, per Albert Castellcir, en una entrevista que li van fer per valorar l'afer, com "una victòria de la justícia i del sentit comú, desemmascarant la mentida que fa fugir els culpables", paraules que van fer partir de riure, entre canuto i trip, a tota la colla d'amics que celebraren el triomf a casa del Robert Castellcir, amb la música a tope.

